

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph. D. ve věci

žalobce: **B. V. V.**
st. příslušnost: V. s. r.

zast. advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vyšehradská 415/9, 128 00 Praha 2

proti

žalovaného: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2024, č. j. MV-78028-3/OAM-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím („napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka, ze dne 12. 4. 2024, č. j. CPR-3122-23/ČJ-2024-931200-SV, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců

na území České republiky a o změně některých zákonů („zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění na 2 roky („rozhodnutí o správním vyhoštění“). Důvodem vydání rozhodnutí o správním vyhoštění byl neoprávněný pobyt žalobce na území bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu.

II. Rozhodnutí správních orgánů a související skutkové okolnosti

2. Žalobce se dne 15. 1. 2024 dostavil do Přijímacího střediska Zastávka a požádal o mezinárodní ochranu. Nepředložil platný cestovní doklad ani platné oprávnění k pobytu na území ČR. Předložil pouze identifikační kartu Vietnamu. Téhož dne bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění.
3. V rámci výsledku ze dne 15. 1. 2024 žalobce za přítomnosti tlumočnice mj. popsal okolnosti přicestování do EU (v prosinci 2018, předtím pobýval na pracovní vízum platné do prosince 2020 v Rumunsku, odkud vycestoval 14. 11. 2023). Potvrdil, že nemá povolení k pobytu, cestovní doklad nechal převaděči. Ve Vietnamu má manželku, tři děti, rodiče a sourozence. Má dluhy, chtěl rodinu ekonomicky zabezpečit, v ČR chtěl sehnat práci. Uvedl, že v zemi původu mu nic nehrozí, prostředky na vycestování ale nemá. Ve vztahu k ČR nemá žádné vazby, ani závazky.
4. Dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 12. 3. 2024, které si Policie ČR vyžádala pro účely rozhodnutí o správním vyhoštění, je vycestování žalobce do Vietnamu možné. Žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 8. 2. 2024, které nabylo právní moci dne 5. 3. 2024, zamítnuta jako zjevně nedůvodná.
5. V rozhodnutí o správním vyhoštění dospěl správní orgán k závěru, že žalobce minimálně ode dne 15. 11. 2023 pobýval na území ČR neoprávněně bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Ke stanovené době vyhoštění správní orgán uvedl, že byla stanovena ve spodní hranici sazby a je zcela přiměřená povaze protiprávního jednání žalobce. Žalobce na území ČR přicestoval neoprávněně za pomoci převaděče z Rumunska a neudělal nic proto, aby si svůj pobyt zlegalizoval; podání žádosti o mezinárodní ochranu je s ohledem na tyto okolnosti ryze účelové. Správní orgán neshledal správní vyhoštění žalobce nepřiměřeným (§ 174a zákona o pobytu cizinců) a neshledal okolnosti, které by žalobci vycestování do země původu znemožňovaly (§ 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Žalovaný k odvolání žalobce (to bylo podáno jako blanketní a na výzvu nebylo doplněno) v napadeném rozhodnutí skutková zjištění i právní závěry prvostupňového orgánu potvrdil.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalobce namítl, že ve správním řízení nebyl řádně zjištěn skutkový stav (§ 3 správního řádu), neboť správní orgán zjišťoval pouze skutečnosti v neprospěch žalobce, nikoli v jeho prospěch. Žalobce především nesouhlasí se stanovenou délkou vyhoštění, kterou považuje za nepřiměřenou a neadekvátní okolností věci. Jednalo se o nikterak zásadně dlouhý neoprávněný pobyt (necelé dva měsíce), za což je dle tvrzení žalobce (při absenci dalších přitěžujících okolností) v praxi ukládáno vyhoštění na jeden rok. Správní orgán tedy v případě žalobce z této praxe vybočil, aniž by tento postup odůvodnil. Žalobce proto považuje napadené rozhodnutí v tomto ohledu za nepřezkoumatelné a rovněž nepřiměřené, byl-li mu uložen zákaz vstupu do celé EU a je mu tak značně omezena svoboda pohybu.
7. Správní vyhoštění žalobce je nepřezkoumatelné a nepřiměřené i z hlediska jeho dopadů do soukromého života žalobce. Správní orgány se nezabývaly hledisky uvedenými v § 174a

zákona o pobytu cizinců a důsledky vyhoštění do budoucího života žalobce se dostatečně nevypořádaly. Napadené rozhodnutí je formalistické a nepokrývající konkrétní situaci žalobce, nezohledňuje specifika celého případu. Nebylo zohledněno, že protiprávní jednání žalobce bylo excesem, žalobce je jinak bezúhonný, „společenský nezávadový“ člověk a protiprávní jednání ukončil sám a dobrovolně. Skutečnost, že žalobce má v zemi původu zázemí, nemůže být jediným kritériem pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění.

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě oprávněnost žalobních námitek popřel a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se k celé věci podrobně vyjádřil. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a je založeno na dostatečně zjištěném skutkovém stavu. Žalobce si byl dle vlastního tvrzení nelegálního pobytu na území ČR vědom, svoji situaci chtěl vyřešit žádostí o azyl. Skutková podstata jednání uvedeného v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců byla naplněna; v tomto ohledu nemá správní orgán prostor pro správní uvážení (k tomu viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 Azs 121/2017-35, či ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 54/2010-74, č. 2129/2010 Sb.NSS). Žalobní námitky jsou pouze obecného charakteru. Vycestování žalobce do vlasti je možné a z hlediska dopadů do života žalobce přiměřené.

IV. Posouzení věci soudem

9. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).
10. O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro to byly splněny podmínky. Žalobce i žalovaný s rozhodnutím ve věci samé bez jednání souhlasili a soud nepovažoval konání ústního jednání za nezbytné.
11. Žaloba není důvodná.
12. Soud se k námitkám žalobce předně zabýval tím, zda napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Nepřezkoumatelnost je považována za závažnou vadu rozhodnutí ve věci samé, ke které je v rámci soudního přezkumu přihlíženo i z úřední povinnosti. V souladu s ustálenou judikaturou lze rozhodnutí správního orgánu považovat za nepřezkoumatelné za předpokladu, že je vnitřně rozporuplné či nesrozumitelné, popř. není z jeho obsahu zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno. Kromě toho může nepřezkoumatelnost dále spočívat v tom, že úvahy správního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování nebo bez náležitého odůvodnění nereflektují námitky účastníka řízení, popř. je bez dalšího označují za mylné či vyvrácené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. [1 Afs 92/2012-45](#), či ze dne 29. 6. 2017, č. j. [2 As 337/2016-64](#)). Takové vady však soud neshledal.
13. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno. Rozhodnutí o správním vyhoštění, ve spojení s napadeným rozhodnutím, obsahuje dostatečnou úvahu stran délky i přiměřenosti správního vyhoštění žalobce; ostatně tyto úvahy bylo možné podrobit soudnímu přezkumu (viz dále). Co se týká konkrétních skutkových okolností případu žalobce, ty byly zohledněny v rozsahu, který byl správním orgánem zjištěn na podkladě záznamů v úředních evidencích a údajů, které o sobě sdělil sám žalobce. Skutečnosti, na které

žalobce v žalobě poukazoval (doba protiprávního jednání a dosavadní bezúhonnost žalobce) mezi skutečností takto zjištěnou správním orgánem patří.

14. Žalobce nezpochybňoval, že se dopustil jednání, které mu je kladeno za vinu, tj. že na území České republiky pobýval bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Těžištěm žalobní argumentace je zpochybnění přiměřenosti doby vyhoštění, jež mu byla uložena rozhodnutím o správním vyhoštění, resp. napadeným rozhodnutím.
15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
17. Jak spolehlivě vyplývá ze správního spisu, jednání žalobce mělo znaky uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců a správní orgány postupovaly správně, pokud podle tohoto ustanovení rozhodly o jeho správním vyhoštění. Při stanovení konkrétní doby, po kterou je cizinci vyhoštění uloženo, má správní orgán v rámci zákonného rozmezí (zde „až na 5 let“) prostor pro správní uvážení a úlohou soudu je přezkoumat, zda meze tohoto uvážení nebyly překročeny nebo zda toto uvážení nebylo zneužito (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 36/2019–31, a zde uvedenou judikaturu).
18. Žalovaný potvrdil důvody prvostupňového rozhodnutí, na nichž byl výrok o uložení doby správního vyhoštění založen. Doba dvou let byla stanovena jako odpovídající závažnosti protiprávního jednání žalobce (nebezpečnost jednání z hlediska nelegální migrace), a s přihlédnutím k době, po kterou žalobce na území České republiky neoprávněně pobýval. Zohledněno bylo zjištění, že se jednalo o první porušení pobytového režimu, nicméně trvající delší dobu, přibližně dva měsíce. Žalovaný relevantně poukázal na to, že v okamžiku opuštění země původu, ani v okamžiku vycestování z Rumunska nebyl žalobce vystaven bezprostřednímu nebezpečí, a neprokázal závažný důvod pro neoprávněný vstup na území. Neoprávněnosti pobytu na území ČR (potažmo EU) si byl žalobce vědom, platnost jeho víza za účelem zaměstnání v Rumunsku skončila již v prosinci 2020. Svůj cestovní doklad vědomě zanechal převaděči, jehož služeb za úplatu využil. Stanovená délka zákazu vstupu na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského království, Norského království a Švýcarské konfederace, je v dolní polovině stanovené sazby a odpovídá okolnostem věci. V provedené úvaze správního orgánu soud nespatřuje jakýkoli exces, který by představoval vybočení z mezí správního uvážení, případně jeho zneužití.
19. K žalobním námitkám lze zdůraznit, že dosavadní bezúhonnost žalobce byla ze strany správních orgánů zohledněna. Žalobce svým jednáním naplnil důvody pro uložení správního

vyhoštění a ke skutečnosti, že se tak stalo poprvé, bylo přihlédnuto při stanovení doby zákazu vstupu na území. Pokud žalobce namítal nepřiměřenost tohoto zákazu s ohledem na skutečnost, že se zákaz nevztahuje pouze na území ČR, ale i na území členských států EU, potažmo dalších států, je nutno odkázat na vázanost ČR unijním právem. Podle tzv. návratové směrnice (směrnice 208/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí) je nutno účinkům vnitrostátních opatření pro navrácení přiznat evropskou působnost zavedením zákazu vstupu, *kteřý by se vztahoval na vstup a pobyt na území všech členských států* (viz bod 14 preambule k návratové směrnici, čl. 3 této směrnice definující pojem „zákaz vstupu“ a č. 11 odst. 1 této směrnice). Poukazoval-li pak žalobce na to, že svoje protiprávní jednání ukončil sám a dobrovolně, s ohledem na skutkové okolnosti věci (o mezinárodní ochranu, kterou odůvodnil pouze ekonomickými důvody, požádal až po necelých dvou měsících nelegálního pobytu na území ČR, resp. až po několika letech nelegálního pobytu na území členských států EU) lze souhlasit se závěrem žalovaného, že tak činil výlučně za účelem legalizace pobytu, tj. nikoli ze strachu před pronásledováním či vážnou újmu v zemi původu.

20. V případě žalobce nejsou důvody k zásahu soudu. Napadené rozhodnutí je ve spojení s rozhodnutím o správním vyhoštění odůvodněno dostatečně. Jak je soudu známo z úřední činnosti, stanovená doba vyhoštění koresponduje s dobou vyhoštění, jež je v obdobných případech ukládána. Jakkoli žalobce uvádí, že se tato doba vymyká běžným případům, toto své tvrzení nepodkládá žádnými důkazy. Správní orgány řádně a dostatečně vyhodnotily všechny okolnosti, které bylo možné ve vztahu ke stanovení doby zajištění považovat za relevantní. Žalobce v žalobě další okolnosti, jež snad měly být opomenuty, nezmiňuje. Není pravdou, že by napadené rozhodnutí bylo založeno toliko na zjištění, že žalobce má v zemi původu zázemí (rodinu). Jednalo se pouze o jednu z okolností, jež byla zohledněna v rámci úvah o tom, zda vyhoštění žalobce nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života (zejména vedle okolností, že žalobce nemá na území ČR žádné vazby a jeho osobnostních a dalších charakteristik).
21. Pokud žalobce citoval demonstrativní výčet aspektů, k nimž je nutno při posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců přihlédnout, soudu není zřejmé, který z těchto aspektů neměl být ze strany žalovaného konkrétně zohledněn. A žalobce sám (s výjimkou tvrzení, že se v jeho případě jednalo o excesivní vybočení z jinak řádného způsobu života) ani neuváděl, že by některý z uvedených aspektů měl v jeho případě takovou „sílu“, jež by mohla vyvážit následky jeho protiprávního jednání v podobě správního vyhoštění.
22. Soud nepochybně, že správní vyhoštění může žalobce vnímat jako příkoří. To však samo o sobě nemůže být důvodem pro neuložení takového opatření, jsou-li proto splněny podmínky. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž srozumitelně vysvětlil důvody aplikované právní úpravy a správně poukázal na jí chráněný veřejný zájem. Lze shrnout, že správní orgány nepřekročily meze správního uvážení při stanovení doby vyhoštění, ani toto uvážení nezneužily. S ohledem na poměrně obecný obsah žaloby postačí ve zbytku odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

23. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, které mu žalobce vytýká, a proto jej bylo možné aprobovat. Soud neshledal ani jinou vadu řízení, k níž by byl

povinen přihlížet z úřední povinnosti, a která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2017, č. j. 1 As 72/2016-48, č. 3539/2017 Sb. NSS; žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení jí tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 16. července 2024

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně